

Десь у джунглях жила мавпочка Туся. Такої непосиди годі й шукати! З нею повсякчас траплялися якісь пригоди. Відверто кажучи, вона сама їх і створювала. Ні, не навмисно — просто так у неї виходило! То у вікно щось жбурне і випадково його розіб'є, то варенням усю підлогу вимастить, то в сусідки на подвір'ї бананові шкірки розкидає. Бідолаха вже не раз гепнулася через них! Батькам за доньку соромно — хоч крізь землю провалилися! А їй хоч би що! Справжній ураган у суценці!





Одного дня зібралася вся мавпяча родина на сніданок. А Тусі немає. Шукали-шукали — усе марно. Татко навіть під ліжко зазирнув — немає! Матуся все подвір'я оббігла — нікого. Немає Тусі, та й годі.

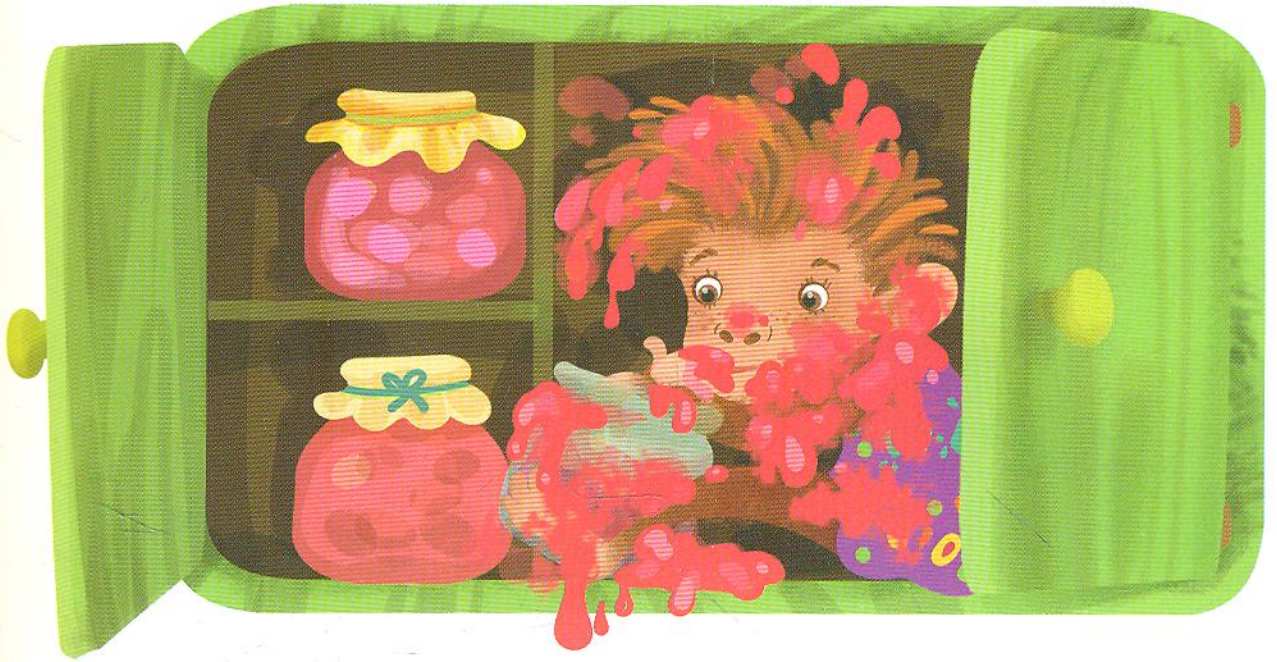
От уже і сніданок охолонув. Маленький братик почав рюмсати, бабуся зітхає. Аж раптом із комори почулося якесь торохкотіння. Наполоханий татко кинувся туди, відчинив двері — нікого! Усі ошелешено дивилися одне на одного.

«Ням-ням!» — почулося із глибини комори.

— Чуєте? Хтось там плямкає! — стрепенулася бабуся.

Чуєте?
Хтось там
плямкає!





Матуся відкрила шухляду нагорі й побачила...
свою донечку, яка скидалася на липкого волоха-
того монстрика.



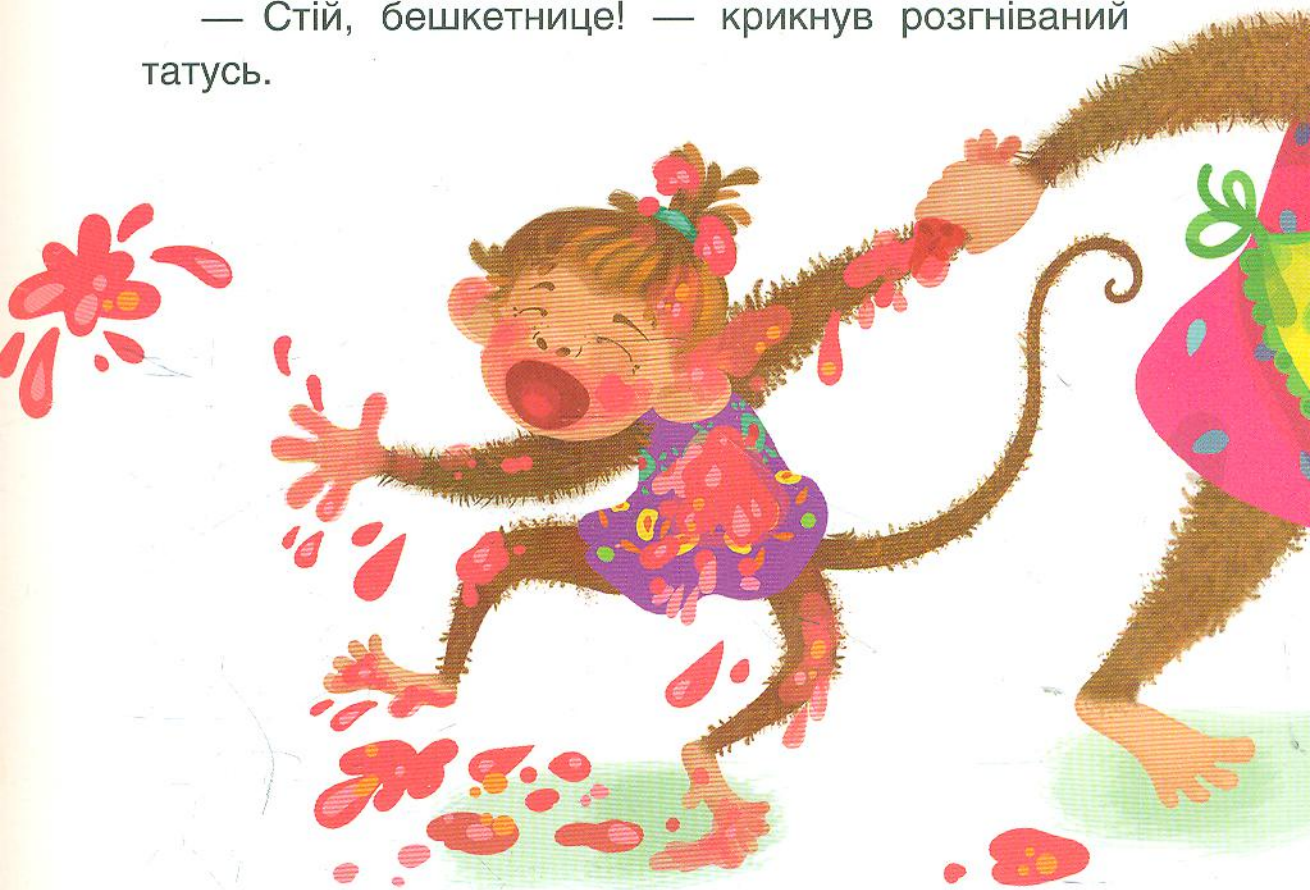
Ой, лишенько!
Це що ж так
коїться!



Туся вся з голови до п'ят була вкрита ягідним джемом.

«Ням!» — наостанок плямкнула мавпочка, зістрибнула на підлогу й гайнула на кухню.

— Стій, бешкетнице! — крикнув розгніваний татусь.



Та де там! Мавпочка вже сиділа за столом і колотила по ньому ложкою.

— Сні-да-ти! — волала вона щосили.

У всіх аж у вухах позакладало. Матуся вхопила дочку й потягла митися. Дорогою Туся опиралася, вигиналася й верещала, як поросся. Відмивали її всією родиною десь із півгодини. А сукенку довелося кинути у сміття, бо так і не відіпралася.



Урешті-решт родина таки поснідала. Чи точніше, пообідала. Бо годинник показував полудень.

По обіді бабуся сіла плести шкарпетки. Матуся мила посуд, а маленький братик допомагав їй розставляти тарілки. Татко лагодив щось на ганку.

Лише мавпочка нічого не робила, і, звісно, їй стало нудно, вона впала на підлогу й почала тупотіти ногами.

— Гей! Хто-небудь! Нумо грати в піжмурки! — кричала Туся так голосно, що, мабуть, її можна було почути на іншому кінці джунглів.